

ГЛАВА 1

*Мореходците не съчиняват, макар глупците
да се гаврят с тях в родината им!¹*

„Бурята“

Луси Шекспир отръска дъждовните капки от чадъра си „Бърбъри“ (черен, с традиционното бежово каре от вътрешната страна) и го сложи в поставката, а после вдигна ръка, за да се увери, че единбургският дъжд не беше намокрил русата ѝ коса. Беше взела такси от „Шериф Корт“ до кантората на „Робинсън и Балфур“, но дори краткото разстояние между бордюра и елегантния вход от пясъчник не можа да я спаси от пролетния порой. Тя свали дъждобрана от раменете си и го окачи на закачалката, изглаждайки внимателно гънките. След това се обърна и влезе в основното помещение на офиса.

– Победителката се завръща. – Лин, нейната лична асистентка, се изправи, усмихвайки се широко. – Поздравления, сигурна съм, че си страшно доволна.

– Не толкова, колкото клиентите – отвърна Луси. – Когато се разделихме, се канеха да отидат в най-близкия пъб и да поръчат шампанско за всички.

– Не те ли поканиха да отидеш с тях? – попита Лин, докато вземаше куфарчето от кафява телешка кожа от ръцете на Луси.

– Поканиха ме, но аз отказах. Искях да приключа с документите по случая.

¹ Всички цитати от Шекспир в книгата, освен ако не е посочено друго, са превод на Валери Петров. – Б. пр.

И може би да се върне в офиса, за да позлорадства малко. Ала нима някой би могъл да я вини? Днешното съдебно заседание беше крайният резултат от месеци усърдна работа. Ровене из стари документи, снемане на обяснения, както и безброй съвети как да опазят отношенията между двете страни толерантни. Вещното право беше точно толкова емоционално, колкото и семейното, макар да означаваше работа със завещания и имоти. Беше невероятно колко бързо се разпадаха връзките веднага щом се намесеха парите.

Луси погледна към офисите със стени от матирано стъкло, където работеха старшите партньори.

— Малкълм научи ли решението на съдията? — Погледът ѝ се задържа върху табелката на вратата: *Малкълм Дънвейл, главен адвокат по семейно и вещно право.*

— Именно той ми каза. Беше ухилен до уши. — При спомена усмивката на самата Лин стана по-широка. — Той иска да те види, когато имаш възможност. Ще му съобщя, че си тук.

— Дай ми няколко минути да се освежа — помоли Луси, докато отиваше към солидната врата от дъбово дърво, която водеше към тоалетните.

— Искаш ли кафе? — догони я гласът на Лин.

Луси се обърна и се усмихна.

— Да, ако обичаш, едно кафе би било чудесно. Не съм пила нищичко, откакто отидох в съда.

Пет минути по-късно, след като оправи прическата си и освежи грима си, Луси влезе в кабинета на Малкълм Дънвейл. Като кабинетите на всички старши партньори той имаше големи прозорци, през които старият град на Единбург се разкриваше в цялата си нахвасана от дъжда прелест. В далечината можеше да види как Единбургският замък се издига величествено и почти органично от Касъл Рок, сякаш бе пораснал върху тревистия хълм, а не бе построен от човешки ръце.

Малки кутийки от стремежи, така наричаше Лин тези офиси.

Малкълм вдигна очи от лаптопа си.

– А, Луси, ето те и теб. Заповядай, седни. – Той махна към най-близкия черен кожен стол. Прокара ръка по ниско подстриганата си сива коса, а после свали очилата си за четене, сгъна ги грижливо и ги постави до клавиатурата си.

Луси седна, кръстосала крака в глезените и изпънала гръб, и придърпа полата си надолу.

– Здравей, Малкълм.

– Много ми беше приятно да науча за решението на съда. – Той се облегна назад и отпи глътка кафе. – Сигурен съм, че на теб също.

Луси кимна, оставяйки лека усмивка да извие устните ѝ.

– Делото можеше да свърши различно, но в крайна сметка победи правилната страна. – Невинаги ставаше така – Луси имаше достатъчно загуби в практиката си. Нищо обаче не можеше да се сравнява с усещането, когато всичко се наредеше както трябва.

– Робърт Дъглас ми се обади, докато ти пътуваше насам. Толкова е доволен от резултата, че иска да прехвърли всичките си дела в „Робинсън и Балфур“, а както знаеш, това означава много работа за нас.

– Чудесна новина. – Луси запази изражението си неутрално, макар да сви ръката си в юмрук. – Винаги се радвам, когато помогна на екипа.

– А, харесва ми английската ти скромност – каза Малкълм. – Но сериозно, ще те обсия с похвали на следващата среща на партньорите. Заслужаваш признание за това.

Луси остави топлината на похвалата му да я залее.

– Благодаря ти, оценявам подкрепата ти.

– А сега искам да те помоля за услуга. – Малкълм остави чашата с кафе и посегна към една бежова папка в края на бюрото си. – Имаш ли възможност да поемеш още един случай?

– Мисля, че да.

– Изскочи един доста интересен случай, благодарение на мой приятел от Америка. Търсят някого с опит в шотландското вещно право и естествено, ти си първата, за която се сетих. Ще се наложи да попътуваш – няма проблем, нали?

– Разбира се. Винаги съм свободна да пътувам, когато се налага. – Това беше една от най-хубавите страни на работата ѝ. Луси обожаваше да опознава нови места.

– А ние го оценяваме. Невероятно е колко много хора от екипа не са свободни. – Малкълм ѝ подаде папката през бюрото.

– Можеш да разчиташ на мен. – Луси отвори папката и плъзна поглед по първата страница. Облиза устни, усетила познатия прилив на адреналин, докато се запознаваше със случая.

– Ето защо си една от най-добрите. Мисля, че този случай ще ти хареса. Семеен спор за някакъв имот в Каледонските планини, само че и двамата членове на семейството живеят в Съединените щати. Ето къде се намесваме ние. Другата страна вече е наела местен адвокат, така че ще трябва да наваксам малко.

Ако съдеше по онова, което бе видяла в папката, това беше меко казано. Погледът ѝ отново пробяга по първата страница, преди да се вдигне към Малкълм.

– Няма проблем. Много скоро ще съм на „ти“ със случая.

– Именно това се надяха да кажеш. Клиентът иска да се срещнете възможно най-скоро.

– В имота му? – Тя прокара пръст по листа, спирайки върху описанието на имота. – „Гленкариг Лодж“?

Името беше красиво, напомняше ѝ за онази картина на Лендсиър – великолепен елен, изправен на сред скалисти планини, на заден план – виолетови възвишения.

– Не, прекалено е зает, за да дойде точно сега. Иск

ти да отидеш в Маями, където се намира един от офисите му. — Малкълм направи физиономия. — Знам, че ти го стоварвам в последния момент, но той иска да се срещнете в началото на другата седмица. Останах с впечатлението, че му се иска да се убеди, че си толкова добра, колкото го уверих, че си. — Той се прокашля. — Разходите са за негова сметка, разбира се.

— Разбира се. — Луси кимна. Първото правило на адвокатската професия — клиентът винаги покрива разходите. Научила го бе веднага щом постъпи в кантората като стажант, когато я запознаха със системата на начисляване на разходи още преди да научи къде са тоалетните. — Ще се запозная със случая през уикенда.

Малкълм взе очилата си и отново си ги сложи.

— Знаех си, че можем да разчитаме на теб. Клиентът ти е резервирал стая в хотел, а Лин е уредила самолетния билет и такситата. Предполагам, че вече е разпечатала целия ти график. Самолетът ти излита рано в понеделник.

— Добре. — Луси отново се усмихна, макар че в мислите си вече беше излязла от кабинета, съставяше списъци, търсеше паспорта си и пресмяташе колко американски долари има в портфейла си с чужда валута у дома.

Естествено, че щеше да има всичко, от което се нуждае. От малка беше страшно организирана и така ѝ харесваше.

* * *

— Това е вашата стая. — Пиколото пхна пластмасовата карта в механизма от матова стомана и вратата се отключи с щракане. — Апартаментът „Бискейн“, един от най-добрите в хотела ни. — Той издърпа куфара ѝ на колелца в средата на мраморния под, спирайки го до белия кожен диван, обърнат към стъклена стена. — Апартаментът беше обновен миналата година, заедно с целия хотел. Надявам се, че ще ви хареса. — Той из-

дърпа сгъваема поставка за багаж от килера в другия край на стаята и сложи ловко куфара ѝ отгоре, след което отново се обърна към нея с усмивка.

Луси пхна една десетдоларова банкнота в ръката му.

– Прекрасен е. Благодаря.

– Имате ли нужда от още нещо, госпожице? – попита пиколото, прибирайки банкнотата в джоба си.

– Не, благодаря. – Луси зърна кафемашината в ъгъла и усети, че я залива вълна от умора. – Ще си приготвя нещо за пиене и ще си разопаковам нещата.

– Е, ако имате нужда от каквото и да било, наберете нула на телефона. Тук сме, за да удовлетворим всичките ви желания. – Той излезе, затваряйки внимателно вратата след себе си.

Луси остана за миг на мястото си, любувайки се на гледката. Френските прозорци се отваряха към балкон, далеч под който редица тъмнозелени палмови дървета водеха към плаж с бледожълт пясък и лазурносин океан. Вълни миеха лениво брега, катерейки се по пясъка, докато почти стигаха редицата червени шезлонги. Слънцето беше ярко и топло, истински контраст със сивата мизерия, която бе оставила в Единбург, където зимата все още се бе вкопчила с всичка сила в града.

Пътувала бе повече от двацет часа, прекачвайки се на „Хийтроу“, и тялото ѝ беше като смазано. Хвърли поглед към леглото, с пухкави възглавници и чистички чаршафи, и за миг се поколеба дали да не се откаже от кафето и вместо това да полегне и да си отдъхне за миг. Друга част от нея искаше да изскочи от хотела, да се метне в първото такси и да разгледа всички забележителности, преди да отпътува на следващата сутрин. Нямаше обаче кой знае какъв шанс за това, не и когато я чакаше работа.

Луси разкърши рамене, за да облекчи мускулите си, и отвори куфара си. Дрехите ѝ все още бяха съвършено подредени, всяка от тях – грижливо увита в тънка хартия, за да не се смачка. Закачи ги в гардероба, след

което извади черните си обувки на „Сен Лоран“ от памучната им торбичка и ги постави внимателно върху един рафт, махайки едно влакнѐце от тях.

Тъкмо се канеше да отнесе тоалетния си несесер на „Л’Окситан“ в банята, когато телефонът иззвъня. Тя събу обувките си за път от сива кожа, прекоси боса стаята и вдигна кремовата слушалка.

– Ало?

– Госпожица Шекспир?

– Да?

– Аз съм Мария, консиержът на хотела. Просто исках да проверя дали имате нужда от нещо.

Луси се огледа из апартамента – зареден мокър бар, телевизор и тонколони последен модел, и изглед, който всеки път привличаше погледа.

– Благодаря, имам всичко, което ми е необходимо.

– Господин Маклийш би искал да знае дали ще се присъедините към него за вечеря. Направих резервация за осем часа, ако това ви устройва.

Лаклан Маклийш – новият ѝ клиент. Онзи, който очевидно плащаше за този разкошен апартамент. Луси си погледна часовника; беше малко след шест часа местно време, или посред нощ в Единбург. Много след времето ѝ за лягане.

– Осем часът ме устройва идеално.

– Ще съобщя на господин Маклийш.

Луси си пое дълбоко дъх и отново разкърши рамене, без да обръща внимание на протестите им при движението. Е, дотук беше с плановете да поспи. Така де, кой имаше нужда от сън?

ГЛАВА 2

*Дай им на тях говеждо месо и мечове
и те ще ядат като вълци
и ще се бият като дяволи.*

„Хенри V“

– Добър вечер, господин Маклийш – каза пиколото, отваряйки вратата на колата, докато Лаклан разкопчаваше предпазния колан. Не угаси двигателя (нямаше смисъл) и слезе от оловносивото порше „Панама“, грабвайки телефона си от конзолата тъкмо когато зазвъня.

Отново.

Вдигна поглед към фасадата в стил артдеко на хотел „Грейсн“, който се издигаше над тях, а после отново се обърна пиколото, прибирайки телефона в джоба си, без да вдигне.

– Как е семейството, Пол? – попита, докато стискаше ръката му и пъхваше една банкнота в шепата му.

– Отлично. – Пол погледна покрай него към колата, подсвирвайки одобрително. – Страхотна е. – Той взе ключовете на Лаклан. – Ще се погрижа добре за нея.

Пиколото седна зад волана, а Лаклан разкърши рамене, мъчейки се да отпусне схванатите си мускули. Мирисът на океана го обгръщаше, вечерният въздух бе пропит със соленото му ухание. За разлика от Ню Йорк, времето тук бе достатъчно топло, за да е само по сако; вратовръзката отдавна бе свалена и натъпкана в джоба му.

Телефонът му отново избръмча, познатата вибра-

ция натисна бедрената му кост. Беше прекарал по-голямата част от деня в срещи, мъчейки се да предотврати една криза в Ню Йорк. Трите часа видео разговори, последвани от още два напрегната дискусия с инвеститорите му, не бяха допринесли за подобряването на настроението му.

– Как сте тази вечер, господин Маклийш? – попита го консиержът, когато той прекрачи прага на хотела. – Гостенката ви вече е в ресторанта. Предупредихме я, че ще закъснеете с няколко минути.

– Благодаря ти, Мария. – Лаклан кимна на младата жена. Идеята му се беше сторила добра – да уреди вечеря с бъдещата си шотландска адвокатка, за да види дали е подходяща да поеме случая. Сега обаче безкрайно повече би предпочел да се строполи в леглото.

– На рецепцията имат няколко съобщения за вас. Помолих да ги прехвърлят в стаята ви.

Група туристи с дълбоки джобове и скъпи дрехи влязоха в лобито на хотела, придружени от скърцането на колелцата на куфарите им по мраморния под. Само за миг високото три етажа помещение се изпълни с гласове, отекващи над вътрешното езеро.

– Ще те оставя да се погрижиш. – Лаклан кимна към новодошлите. – Приятна вечер.

– Благодаря, сър. Хубава вечер и на вас.

Докато прекосяваше лобито, проправяйки си път между гигантските сребърни абстрактни скулптури и огромните дървета в саксии, Лаклан усети как го жегва чувство на гордост. Когато бе инвестирал в този хотел, той бе западнал и губеше пари, въпреки невероятното си местоположение. Беше му отнело няколко години да открие най-добрите хора, да налее пари в сградата и обзавеждането и да привлече гости, готови да платят високите му цени, но мястото най-сетне беше печелившо.

Като всичко, до което се докоснеше, той го беше направил успешно.

Сви зад ъгъла, където беше ресторантът. Салонният управител се усмихна топло и се ръкува с него.

– Гостенката ви е на обичайната ви маса, господин Маклийш.

Лаклан си погледна часовника. Беше закъснял с двайсет минути. Почувства се мъничко виновен, защото я беше накарал да чака, след като бе летила толкова дълго.

„Палмовата стая“ беше ресторант с вътрешна и външна част – френски прозорци извеждаха на тераса, край която растяха палмови дървета. Макар стените на вътрешната част да бяха боядисани в цвят на слонова кост, всичко останало в стаята преливаше от цветове – от лилавите кадифени столове до избраните лично от него картини на Джексън Полък.

Като останалата част от хотела, откакто беше реновирана, „Палмовата стая“ се бе превърнала в любимото място за срещи на богатите и прочутите. В ъгъла Лаклан зърна стар корабен магнат, приятел на баща му, да вечеря с момиче, достатъчно младо, за да му бъде дъщеря. В другия край на стаята полуизвестна актриса се оглеждаше наоколо, за да види дали някой я гледа, и тотално пренебрегваше мъжа, с когото вечеряше – известен бивш престъпник, притежаващ достатъчно пари, за да си купи компанията на всеки, с когото поиска да излезе. Лаклан им кимна и се отправи към стъклените врати, излизайки на терасата.

Тя беше любимото му място да се храни, дори и в ранната пролет. Въпреки че навън беше около двайсет градуса, отоплението беше включено, така че във външната част беше толкова топло, колкото и вътре.

Обичайната му маса беше в другия край, встрани от останалите, така че да разполага с известно усамотение и изглед към Атлантическия океан. Слънцето тъкмо се пъхаше във водното си ложе и небето потъмняваше, палмовите дървета, които разделяха хотела от плажа, бяха черни силуети на фона на синьо-сивата вода.

Не тази гледка обаче привлече очите му. А жената, която седеше на масата, обърнала лице към залива.

Едва не се закова на място. В нея имаше нещо, от което му се прииска да поспре и просто да я погледа. Не беше само начинът, по който изглеждаше (макар че той би бил достатъчен), но и нещо в излъчването ѝ. Загледана в океана, русата ѝ коса – прибрана в съвършен кок, изражението ѝ – съвършено спокойно, тя му приличаше на крал Кнут¹ в женско тяло. Само че в нейния случай, ако Атлантическият океан дръзнеше да се приближи още малко по пъска, щеше да е достатъчно тя просто да вдигне ръка, за да го накара да се отдръпне отново.

Господи, умората му си казваше думата. Започваха да му се привиждат неща.

Поклащайки глава на себе си, той се приближи до масата с дружелюбно изражение. Бизнесът си беше бизнес, независимо колко беше уморен.

– Госпожица Шекспир?

Тя се обърна, за да го погледне, и устните ѝ се извиха в усмивка, която повдигна бузите ѝ, карайки ъгълчетата на очите ѝ да се сбърчат.

– Господин Маклийш? – попита тя и когато той кимна, се изправи и му протегна ръка.

– Съжалявам, че закъснях. Забавиха ме срещи – каза Лаклан, докато се ръкуваха.

Дланта ѝ беше топла и мека в неговата. Той сведе поглед към пръстите ѝ... и съвършения ѝ маникюр. Когато отново вдигна очи към лицето ѝ, те срещнаха нейните, дълбоки и сини. В погледа ѝ имаше мекота, която контрастираше със стоманената ѝ фасада. Той видя отражението си в тъмнината на зениците ѝ.

– Няма проблем – отвърна тя, отпусвайки ръка до

¹ Крал на Англия, Дания и Норвегия от XI век. Според легендата, за да демонстрира безсилието на кралската власт пред тази на Бог, той поставил престола си на брега на морето, заповядвайки – безуспешно – на прилива да спре, за да не го намокри. – Б. пр.

тялото си. — Любувах се на красивата гледка. — Акцентът ѝ беше плавен и все пак насечен, същият, който Лаклан чуваше винаги, когато посещаваше Лондон. Колко странно, че тя беше от Шотландия, където акцентът беше по-напевен и дълбок.

Като този на баща му.

— Как беше полетът? — попита, махвайки към стола ѝ в знак да седне.

— Дълъг, но успях да свърша доста работа. — Тя седна, като приглади полата си, и Лаклан последва примера ѝ, облягайки се в стола и кръстосвайки крака под масата. — Даде ми шанс отново да прочета бележките по случая ви. Искях да съм сигурна, че съм добре запозната с него.

— Извинявам се, че всичко стана така набързо. — Лаклан взе бутилката с вода и напълни чашата си. — Да допълня ли вашата? — попита я и когато тя кимна, напълни и нейната, а после отново затвори капачката. — Това наследство е много важно за мен и искам да съм сигурен, че ще получа най-добрата юридическа помощ. Идвате горещо препоръчана.

Тя се усмихна отново и на Лаклан му беше трудно да откъсне поглед от нея. Изпита почти облекчение, когато сервитьорът се приближи до масата и ги попита дали са готови да поръчат.

— Чаша каберне „Браянт“, моля — каза Лаклан. Не беше възнамерявал да пие, но една чаша може би щеше да отнеме част от напрежението му. — Ами вие, госпожице Шекспир?

— Луси. — Тя поклати глава, когато сервитьорът ѝ подаде листата с вината. — За мен само вода, благодаря.

Сервитьорът се отдалечи и за миг се възцари тишина, нарушавана единствено от шума на океана зад тях и приглушените звуци на ресторанта наоколо.

— Ресторантът е наистина красив. — Луси хвърли поглед през рамо към обстановката. — Това в главното помещение картини на Полък ли бяха?

– Да. – Колкото и да беше уморен, Лаклан изпита облекчение, че не заговориха направо по работата. – Здравата се потрудохме да направим ресторанта точно както трябва. А храната си я бива повече и от вътрешния дизайн. Главният готвач и персоналът му са отлични.

Сервитьорът донесе виното му и се отдалечи. Лаклан вдигна чашата, оставяйки букетът да изпълни сетивата му за миг, преди да отпие глътка. Вкусът беше точно толкова хубав, колкото си спомняше.

– Преди няколко години бях на една изложба на негови картини в Единбург – каза Луси. – Беше невероятно. В творбите му има нещо хипнотично, от което ти се иска да ги съзерцаваш часове наред.

– Винаги ли си живяла в Единбург? – попита Лаклан, чудейки се все още за акцента ѝ.

– Не, родена съм в Лондон. Преместих се в Единбург, когато бях на осемнайсет, за да следвам право. Предполагам, че се влюбих в града и реших да остана.

– Това обяснява акцента. Трудно ми беше да го разгадая съвсем.

– Живея там от десет години. – Върху устните ѝ отново се появи усмивка. – Но все още не мога да се отърся от английското звучене. За щастие, клиентите ми като че ли нямат нищо против, въпреки че повечето от тях са чистокръвни шотландци.

Откъм една маса на няколко метра от тях долетяха възторжени възкличания – сервитьорът беше донесъл огромен шоколадов десерт, покрит със свещи. Лаклан погледна през рамо, за да види за какво е шумът, а после отново се обърна към Луси.

– Защо реши да се занимаваш с вещно право? – попита.

Беше някак странно да ѝ зададе този въпрос, въпреки че това беше смисълът на вечерята им. Предполагаше се, че я интервюира, за да се увери, че тя е правилният човек за работата. Нали именно затова беше

прелетяла повече от три хиляди километра, за да се срещне с него.

И все пак, повече му се искаше да научи какво мисли тя за хотела.

– Правото открай време ми е интересно. – Тя вдигна очи и улови погледа му. Лаклан поднесе чашата към устните си и отпи глътка вино, без да отмества очи.

– Какво те интересува в него?

Тя наклони глава на една страна, обмисляйки въпроса му.

– Без закони обществото, такова, каквото го познаваме, не би съществувало. Те осигуряват рамката, в която живеем. Като цяло, те възпират хората да се държат лошо, а ако все пак го направят, чрез законите наказваме нарушителите.

– Май е трябвало да избереш наказателното право – измърмори Лаклан.

– Действително си мислех, че ще се занимавам с наказателно право, но докато карах стажа си, бързо открих, че изобщо не ми харесва.

– И защо? – Лаклан се приведе, за да чуе отговора ѝ, искрено заинтригуван.

– Защото твърде много от клиентите ми бяха пресъпъници.

Той се засмя, тя – също. Смахът ѝ беше по-гърлен, отколкото беше очаквал, и за миг го разтърси.

– Харесва ти да бъдеш на страната на доброто и правилното?

– Нещо такова.

– Предполагам, че трябва да го приема като комплимент.

– Е, от това, което прочетох по случая, бих казала, че ти си от правилната страна – каза тя. – Не мога обаче да коментирам останалото.

Една вълна се разби на брега зад нея, силуетите на палмите се полюшваха на лекия ветреца. Ала преди Лаклан да успее да каже каквото и да било, сервитьор-

ът се появи, за да вземе поръчката им, и той беше принуден да откъсне очи от нея.

* * *

Луси плъзна ножа през крехкия агнешки котлет в чинията си, открадвайки си поглед към Лаклан изпод полупритворени ресници, докато той набучваше парче от пържолата си. Беше го забелязала в мига, в който бе влязъл в ресторанта, и сърцето подскочи в гърдите ѝ, докато го гледаше да говори със салонния управител. Подразнена на себе си (и на реакцията си), тя се бе извърнала, за да съзерцава океана, докато пулсът ѝ не се бе успокоил, макар отново да бе препуснал, когато той изрече името ѝ.

И за миг, докато стояха един срещу друг, ръката му – обвита около нейната, се бе почувствала така, сякаш я повличат в океана, блъскана от вълните. А след това си беше поела дълбоко дъх и се бе взела в ръце.

Да, беше невероятно привлекателен, с очи, които сякаш виждаха в нея, но освен това ѝ беше клиент. А Луси Шекспир винаги се държеше професионално.

– Често ли идваш в Маями? – попита, твърдо решена да насочи разговора в правилната посока и да не обръща внимание на това как изглежда той в свършено скроеното си сако. Тази дреха не беше дошла от магазина, беше ушита по мярка. – От това, което прочетох по случая, разбирам, че живееш в Ню Йорк, нали така?

– Да. – Лаклан кимна и остави приборите в чинията си. Когато я погледнеше, тя усещаше магнетизъм, който привличаше очите ѝ обратно към неговите. Беше невероятно мъжествен, но не по очевиден начин. То беше в увереността му, в стойката му. – По-голямата част от бизнес интересите ми са в Ню Йорк, но имам някои инвестиции в Маями, в това число и този хотел. И естествено, семейството ми също е тук.

Разбира се. Знаеше от бележките по случая, че баща му беше живял в Маями. Именно тук бе съставено завещанието му.

– Съжалявам за баща ти – меко каза тя. – Моите съболезнования.

Той примига няколко пъти, сякаш в окото му беше влязло нещо. А после кимна.

– Благодаря. Макар че както ще откриеш, отношенията ни невинаги са били от лесните.

Луси знаеше това-онова за сложните семейни отношения. Кой ли не знаеше?

– Занимавам се с вещно право – каза успокоително. – Вярвай ми, когато ти кажа, че именно благодарение на тях си изкарвам прехраната. – Успяла бе да изяде едва половината от вечерята си, ала стомахът ѝ вече беше препълнен. Остави ножа и вилцата в чинията си и я покри със салфетката. След като приключеше, мразеше да гледа останалата храна. – Всъщност имам няколко въпроса по случая. Ако нямаш нищо против да ги задам? – Да говори по работа, ѝ помагаше да се чувства в свои води. Правото ѝ помагаше да се чувства сигурна, уверена. Знаеше как да се държи професионално.

– Разбира се.

– Имаш ли нещо против да си вода бележки? – попита, поглеждайки към куфарчето си. – Обикновено не бих го направила по време на вечеря, но тъй като разполагаме с толкова кратко време, искам да се възползвам максимално от него.

– Съжалявам за това. – Лаклан се усмихна извинително. – Просто смъртта на баща ми и погребението му ме откъснаха от работата ми за твърде дълго. Цял куп хора се домогват до времето ми. Тази вечер е единствената, която беше свободна.

– Не е нужно да ми се извиняваш – увери го тя. – Ти си клиентът. – Или поне потенциален клиент. – Ти създаваш правилата.

Очите му потрепнаха при тези думи.

– В такъв случай – питай.

– Навярно бих могла да започна с онова, което знам. – Открила бе, че това е най-добрият начин да започне една служебна среща. Да изложи фактите и да се увери, че са правилни. Невероятно бе колко често не бяха. – Разбира се, прочетох завещанието на баща ти и то ми се струва доста ясно. Оставил ти е само едно – къща в Каледонските планини. Макар че както толкова много неща в Шотландия, подобно описание е подвеждащо. – Тя повдигна съвършено оформените си вежди. – Къщата е по-скоро замък. Имотът „Гленкариг“ включва три хиляди акра, езеро, ферма за съомги и стадо елени. С него идват и известен брой работнически къшурки в близкото село и в момента осигурява работа на около трийсет души, някои от тях – сезонно.

– Точно така – кимна Лаклан. – Замък наред нищото и безсмислена титла. Благодаря ти, татко.

Луси преглътна смеха си при сарказма му.

– Баща ти използваше ли титлата си? – попита.

– Само когато искаше да впечатли някого. Не помня да се е наричал леърд¹ през цялото време. – Лаклан сви рамене. – Не че го виждах много често.

– Ами ти? Ще се наричаш ли леърд на „Гленкариг“? – Въпросът ѝ се стори малко нахален, но тя се опитваше да го разгадае. Да види коя част от наследството му беше важна за него.

Лаклан се засмя с дълбок, нисък звук.

– Не мисля.

– Но си даваш сметка, че с това идва и друга роля, нали? Че наследявайки имението и титлата, ще станеш глава на клана Маклийш?

– Предполагам, че означава толкова, колкото и титлата. – Лаклан отпи глътка вода. – Почти нищо.

– Ще се изненадаш – отвърна Луси, преглеждайки

¹ Шотландска титла на земевладелец. – Б. пр.

бележките, които беше нахвърлила по време на полета. – Въпреки че феодалната система в Шотландия бе отменена преди векове, клановите все още означават много за някои хора. И то не само за шотландските Маклийш. Има членове на клана по целия свят и те ще гледат на теб като на техен лидер. Понякога към вождовете на кланове се обръщат за разрешаването на спорове.

– Не говориш сериозно.

– Несъмнено баща ти трябва да е имал някакъв опит с това. Спомняш ли си някога да се е замесвал в кланови въпроси?

– Не. Но това не означава нищо. Както ти казах, отношенията ни бяха доста обтегнати. Не го виждах често, докато растях. – Лаклан поклати глава; все още не изглеждаше особено убеден. – Това наистина ли е вярно? Звучи като нещо по филмите.

– Вярно е. Интернет промени всичко. Някои кланове имат Фейсбук групи или профили в Туитър. Може и да звучи като отживелица, но на мнозина шотландци, особено такива, които живеят в чужбина, им харесва.

Отбеляза си наум да научи повече за клана Маклийш. Всичко, което би придало тежест на претенциите на Лаклан към имота, щеше да е от полза.

– Е, какво трябва да направя, за да сложа край на това?

Луси остави химикалката и го погледна.

– Основният проблем е, че още някой е предявил претенции към земята и титлата. Дънкан Маклийш-младши – това е брат ти, нали?

– Полубрат.

– С пет месеца по-млад от теб? – Гласът ѝ беше съвсем делови.

– Точно така.

Луси взе писмото най-отгоре в папката и го прегледа набързо.

– Твоят полубрат, Дънкан, твърди, че той е закон-

ният наследник. Адвокатът му ти е писал с молба да уредите спора. В противен случай заплашва да отнесе въпроса до съда. – Тя вдигна очи от листа. – Очакваше ли го?

– Не се учудвам, че би направил нещо такова.

– Двамата не се разбирате? – Очите ѝ бяха омекнали, но тонът ѝ си оставаше делови.

– Дънкан не е най-големият ми почитател. Би оспорвал всичко, оставено ми от баща ни, дори да няма никаква стойност.

– Така ли? Защо? – Луси наклони глава на една страна.

– Защото аз съм незаконороденият му полубрат. Това променя ли нещо?

– Не, не би трябвало. – Тя не отмести поглед от неговия. – Шотландската история е пълна с незаконородени деца, станали наследници. Зависи от условията на завещанието и от това дали има някакви юридически предписания за унаследяването на титлата. Досега не съм открила да има такива. Според мен условията на завещанието са ясни и шотландските закони го подкрепят.

– Претенциите на Дънкан ще имат ли някакъв шанс в съда?

Луси поклати бавно глава.

– Не, не мисля. Трябва обаче да те предупредя, че съдебната ни система действа доста бавно. Разглеждането на делото може да се проточи доста дълго, което може да се окаже много скъпо за теб.

– Не ме е грижа колко ще струва. – Лаклан се приведе напред, а лицето му придоби сериозно изражение. – Ще платя колкото е нужно. Искам да победя.